

DEMA EL CAP DEL GOVERN I ELS SEUS
ACOMPANYANTS IL·LUSTRES VEURAN LA
MAGNITUD DE LA VIBRACIO REPUBLICANA
I LIBERAL DEL POBLE DE CATALUNYA
DESPRES NO PODRAN SINO DIR QUE ENLLOC
NO S'HAVIEN TROBAT AMB UN POBLE COM
EL NOSTRE

L'OPINIÓ

Any V - Número 409 • BARCELONA • Dissabte, 24 de setembre de 1932
Preu: 10 cèntims

A LA VIGILIA DEL LLIURAMENT DE L'ESTATUT

AVUI, A LES NOU DEL MATI, ARRIBEN ELS DELEGATS DE MALLORCA.-A LES ENTITATS POLITIQUES, ECONOMIQUES, CULTURALS, SOCIALS I ESPORTIVES, HI HA UN GRAN ENTUSIASME EN L'ORGANITZACIO DE LA REBUDA QUE TOT CATALUNYA PREPARA AL CAP DEL GOVERN I PARLAMENTARIS QUE VENEN A FER-NOS LLIURAMENT DEL NOSTRE ESTATUT

LA DIADA MEMORABLE DE DEMA

Demà arribarà a Barcelona el cap del Govern, Manuel Azaña, acompanyat de Luis Bello i d'altres destacades personalitats de les Corts Constituents espanyoles. Vénen a fer lliurament al poble català de l'Estatut, en el qual les Corts Constituents de la República han fet reconeixement del nostre dret a governar-nos autònomament.

La diada de demà serà una diada històrica per a Catalunya. Serà una diada històrica de les que tan pròdiga és la República d'ençà que fou proclamada. Estem certs de no equivocar-nos si diem que l'espectacle de demà a Barcelona serà un espectacle com no n'haurà presenciat cap de semblant l'actual generació a la nostra terra.

La diada de demà ha estat una diada esperada. Des del 14 d'abril de 1931, per damunt d'uns quants homes intel·ligents i amb dots de governants, que han aparegut en la vida política hispànica, en destacava un que de seguida es féu simpàtic al poble per la seva jermesa, per la seva lleialtat als principis liberals, per la seva fredor com a governant, per la seva magnitud. En el cas de Catalunya, per la simpatia que demostrava per les nostres coses, i per la resolució inflexible que s'havia fet d'aconseguir, costés el que costés, tardés el que tardés, que la voluntat de Catalunya de governar-se autònomament fos reconeguda. Aquest home era Manuel Azaña.

Manuel Azaña ha estat el polític espanyol que ha guaiat una suma major de simpaties. Nosaltres el posem entre els primers estadistes d'Europa del moment present. Per això el poble de Catalunya esperava, de temps, l'ocasió de poder retre a Manuel Azaña el testimoni de la seva simpatia més cordial, i aquest ocasió ha arribat ara.

A Manuel Azaña li anem a retre això: el testimoni de la nostra simpatia. No li anem a retre agraïment, perquè no s'ha d'agrair res que un home hagi fet convençut que en fer-ho, complia amb el seu deure. L'autonomia de Catalunya no s'ha obtingut gràcies a Azaña. S'ha obtingut perquè aquesta era la voluntat del poble de Catalunya. Azaña ens ha prestat un gran servei, com l'ha prestat a la República espanyola, facilitant, amb el seu prestigi i amb la seva força de convenciment, que l'autonomia de Catalunya vingués per vies normals pel reconeixement que les Corts Constituents fessin del nostre dret i evitant que, en negar-se'n aquest dret, haguéssim d'apel·lar a vies no normals. No li agraïm res. Li testimoniem la nostra simpatia. I li testimoniem, no solament per aquest gran servei que ens ha prestat com a republicans i com a catalans de facilitar la solució jurídica d'un problema que altrament hauria hagut de resoldre's un dia o altre per la força, sinó perquè ha estat l'home que ha sabut també interpretar d'una manera més fidedel el sentiment del poble que el 14 d'abril de 1931 es llançava al carrer a proclamar la República. Les directrius que ha aconseguit de fer imprimir a la República Manuel Azaña, eren les directrius que el poble reclamava que la República tingués, en el moment de proclamar-la. Per això, la nostra simpatia més cordial i viva.

Data històrica la de demà. Mai Barcelona no haurà presenciat un espectacle com el que es preveu. Ni el 14 d'abril, trèmul d'emoció, ni el 26 d'abril quan arribava Alcaid Zamora en mig de la càlida ovació de tot un poble, ni les grans manifestacions de després, en ocasió del plebiscit de l'Estatut, de la marxa i l'arribada dels parlamentaris, ni aquest formidable onze de setembre darrer, aconseguida ja les llibertats de Catalunya. Tot restarà pàlid al costat de la triomfal arribada de demà, en mig de tot un poble adelerat de testimoniar als homes liberals d'Espanya la seva simpatia.

Estem certs que ni Manuel Azaña, ni Luis Bello, ni els altres, no hauran presenciat mai un espectacle com el que els seus ulls presenciaran demà. Tampoc, per més oberts que hagin trobat els pobles al seu pas, en els seus viatges per terres espanyoles, mai no hauran trobat un poble tan sensible com aquest de Catalunya, que els rebrà demà, reunit al cor de la nostra terra, amb gent procedent de totes les contrades, baixats de la muntanya i vinguts de la mar a aixecar ben altes les banderes, a omplir l'ambient dels seus victors més sortits de l'ànima. I és que Catalunya és un poble republicà. I si Azaña, Bello, i els seus acompanyants hauran pogut trobar pobles tan republicans com el nostre, en canvi no n'hauran trobat cap que tingui tan arrelat el sentiment de la llibertat. I és la conjunció d'aquestes dues idees, República i llibertat, la que farà que trobin en el poble de Catalunya quelcom que mai no haurien imaginat, però que els farà sentir-se els ulls humitejats davant de l'espectacle, i els posarà un tel d'emoció a les paraules, quan hagin d'adreçar-se a la multitud.

República ja hauria d'ésser sinònim de llibertat. Desgraciadament encara hi ha republicans que no ho comprenen així, i aleshores cal lliurar una batalla com la que acaba de lliurar Catalunya per a fer la conjunció d'aquests dos mots. Heus ací el secret de l'espectacle formidable que serà donat de presenciar demà.

Una recança tindrem en aquest moment de joia. L'absència de Julià Besteiro entre tants d'amics que ens vénen a veure. Ell ha estat un home lleial també a Catalunya, que no podia mancar en aquestes hores d'abraçada cordial. Però estem certs que el vol desplegat de les banderes, les palmes i els victors, no seran solament per als homes que demà arribaran de Madrid en el tren i que tot el poble serà a rebre, sinó que seran, també, per a aquest il·lustre absent que per motius de salut no podrà estar entre nosaltres i al qual desitgem un restabliment ben ràpid i total per a poder tenir el gust d'abraçar-lo amb tota l'ànima ben aviat, com abraçarem aquests altres homes liberals d'Espanya que demà vénen com uns abraçadors de la República a sentir la palpitació republicana del poble de Catalunya, presidit per Francesc Macià.

LA DELEGACIO DE MALLORCA

L'excursió organitzada per tal d'assistir al lliurament de l'Estatut, ha constituït un èxit sorollós. Ha calgut cloure les inscripcions per al viatge especial de la motonau "Ciudad de Barcelona".

Assistirà una representació oficial de l'Ajuntament, que serà portadora de la senyera de la ciutat i els diputats a Corts i provincials; alguns Ajuntaments dels pobles de l'Illa, representants de les societats polítiques, etcètera.

Arribaran avui, dissabte, a les nou

del matí, i s'adreçaran, en manifestació, a dipositar una corona a l'estàtua de Casanova. Després assistiran a les recepcions que tindran lloc a la Generalitat i a l'Ajuntament.

LA DELEGACIO DE VALENCIA

El "Centre Català", de València, amb motiu de l'avinguda a Barcelona, de les personalitats que faran lliurament de l'Estatut, envia a la capital de Catalunya nodrides representacions que faran el viatge algunes en autocar i d'altres per via marítima, les quals assistiran als actes que tindran

lloc en homenatge a tan il·lustres viatjants.

Hem rebut comunicacions de "Pa-lestra" i de l'"Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana", recomanant que hom vagi a rebre les delegacions dels germans de Mallorca i de València.

ADVERTIMENT DE LA COMANDANCIA DE MARINA

Essent en gran nombre les entitats marítimes que desitgen complimentar el senyor ministre de Marina i el senyor sots-secretari de la Marina civil, durant llur estança a aquesta capital, el comandant de Marina, senyor Lluís Verdugo, assabenta les esmentades entitats per tal que avui, de deu a una de la tarda, es presentin a dita Comandància de Marina per a disposar tot allò que fa referència a la bona organització de les mateixes.

INSTRUCCIONS PER A LA RECEPCIO DE LA GENERALITAT

Hom recorda als Ajuntaments, entitats i corporacions que desitgen concórrer a la recepció de diumenge, al matí, al Palau de la Generalitat, que, a causa de la poca cabuda del saló de la Presidència, on tindrà lloc, i per tal que no es produeixin confusions, el nombre de persones de cada representació ha d'ésser de quatre, com a màxim.

L'entrada s'efectuarà per la porta del carrer de Sant Sever, que quedarà oberta a les dotze.

Les representacions hauran de lliurar, en entrar, un document o tarja on consti el nom, a fi de facilitar la labor informativa de la recepció.

(Segueix a la pàgina 3)

RESPECTE PER ALS CADAVERS

La Junta Directiva de la Lliga Regionalista s'ha reunit sota la presidència del senyor Ventosa i Calvell, ex-ministre del rei en les seves postrimeries, i ha acordat anar corporativament a rebre el senyor Azaña.

Analtzada la trajectòria de la Lliga en els seus trenta anys d'actuació, no ha de sorprendre gens aquest acord d'ara. La Lliga, per a combatre'ns, acostuma emprar una frase que ja té estereotipada: "l'insinceritat de l'Esquerra". Nosaltres, per a referir-nos a la Lliga, no podem pas emprar una frase tan poc explícita. Hauríem de dir "la barra de la Lliga", però el poble català està ja tan acostumat a presenciar papers com aquest, que tractant-se de la Lliga ja no el sorprèn res.

Tothom coneix l'actitud de la Lliga d'ençà del 14 d'abril. Tothom recorda la campanya derrotista realitzada per "La Veu de Catalunya", dia darrera dia, per tal de donar als seus lectors la sensació que la República era un règim en el qual el poble s'hi trobava malament, inflant tots els petits conflictes que es presentaven, destacant — tergiversant-los i ampliant-los — les petites dificultats que en matèria d'ordre públic topava, com hi topa tot règim nou. Tothom recorda la campanya contra la nostra moneda, realitzada pel senyor Ventosa i Calvell en terres d'Espanya a partir de la seva primera conferència al Casino Mercantil de Madrid. Tothom té presents les seves relacions amb el senyor Martínez de Velasco, un dels enemics més acèrrims de l'Estatut de Catalunya, i un dels 25 diputats que votaren en contra de la seva aprovació. Tothom recorda encara la hipòcrita actitud de la Lliga contra l'Estatut de Catalunya, sense haver-se atrevit a combatre'l cara a cara. Tothom sap que "La Veu de Catalunya" ha realitzat una labor persistent, tendent al desprestigi del cap del Govern, senyor Manuel Azaña, i en aquesta tasca no s'ha deturat ni davant de la consideració personal. Ningú no ignora que l'òrgan de la Lliga ha fet mofa del pacte de Sant Sebastià, que ha tractat de fer burla de "Don Niceto" — com li deia despectivament al President de la República —, i que el sentiment republicà del poble ha estat objecte de la ironia més pobra per part d'aquests elements anarco-conservadors, que ara, com que veuen que no han pogut ni fer fracassar la República ni impedir l'aprovació de l'Estatut, ni abatre l'Esquerra — tot

i anar-la donant continuament per morta i per esquarterada —, ni aconseguir que es produís un cop militar que portés una nova dictadura, cuiten a fer acatament al cap del Govern perquè s'adonen que han estat perdent el temps i pensen que potser encara és l'hora de fer marxa enrera per veure si poden mantenir una petita part de la seva preponderància d'antany damunt el poble de Catalunya.

Tothom té dret a pensar com li plagi; tothom té dret a esmenar-se i tothom és lliure d'adoptar actituds encara que siguin contradictòries amb les que s'han adoptat vint-i-quatre hores abans. Però cal produir-se sense impudor. Un partit que hagi estat durant disset mesos combatent un règim i mofant-se del cap de l'Estat, valent-se que ens trobem en un règim de llibertat i que totes les crítiques són lliures, el millor que pot fer, si té una mica de sentit, si els seus homes dirigents tenen un mínim de pudor i de respecte al poble, és abstenir-se de prendre part en un acte en el qual tot el poble hi serà amb tota l'efusió i amb tot el cor, sense segones intencions.

La presència de la Lliga, presidida pel senyor Ventosa i Calvell, en l'acte d'arribada del cap del Govern, no la considerem cap provocació, perquè som gent serena que entenem que davant de certes actituds, la resposta més eloqüent és el silenci. Però assenyalam davant del poble de Catalunya l'actitud vergonyant i vergonyosa de la Lliga, perquè el poble la jutgi, la tingui present, i la recordi en el seu dia.

Demanem respecte per als morts. Mort és el senyor Cambó, el qual des del pregon del seu sepulcre surt a fer cor a les altres veus d'ultracombra de Melquiades Alvarez, de Santiago Alba, i dels altres morts que no se saben conformar amb la llosa que el poble els ha posat al damunt. Morta és la Lliga, la qual hauria pogut viure encara un quant de temps més si hagués tingut al seu davant uns quants homes més intel·ligents que no pas els que té. Respecte per als morts. Que el silenci sigui la seva mortalla.

Es en va també que surti aquest altre difunt, que en vida fou el senyor Duran i Ventosa, a implorar mitja dotzena de vots a la poca gent que encara li queda que l'escolti, i que veient que amb aquesta mitja dotzena de vots, la Lliga no pot anar ni fins a l'altra cantonada, passa el platet als espanyols

que viuen a Catalunya, amb una cantarella d'arrenca-queixals que fa pena, dient-los: "Veni a la Lliga, que nosaltres som els que sempre us hem defensat i que mai no us hem atacat. Mireu que no hem estat mai separatistes i que som els més indicats per a defensar els vostres interessos dintre de Catalunya. "Aquí no se engaña a nadie". Veniu a la Lliga i us en convencerem. No us deixeu entabanar per aquests que us diuen que us heu d'aplegar en un partit de "confraternidad espanyola" per a tenir representació al Parlament de Catalunya i defensar els vostres interessos "regionals" dintre del territori de la Generalitat. La Lliga farà aquest paper. Voteu-nos, que us ho demanem amb el cor trencat i tenim molta necessitat".

Si, com a adversaris que en som, haguéssim estat capaços d'imaginar la venjança més refinada contra la Lliga, mai no se'ns hauria acudit de proposar-li que anés a l'arribada de l'Azaña, presidida pel senyor Joan Ventosa i Calvell. Que el poble els faci el despreci del seu silenci. Seria inhumà de rabejar-se amb els morts. En la comitiva imponent que serà l'arribada triomfal del cap del Govern, no comptàvem realment amb què s'hi pogués afegir un seguici fúnebre. Respectem-lo. Descobriu-vos al pas dels cadàvers, i deixeu que vagin a podrir-se al fons de la tenebra, aquells que en vida ma ino saberen respondre a la palpitació formidable d'aquest poble de Catalunya, per a conduir-lo als alts destins que té reservats.